

Etta, rõõmsa asja jures jälle middagi on, mis katused sedda kautada; õige, nago olleks inimenne waewaks lodud. Agga ehk paljas rõõm rikkaks muido meie hinged ärra, nenda kui paljas päwa-paiste keik ma-ilmale waewa teeb: Praua poia jalga jäi ni pahhaks, et kardeti, tedda wiggaseks jāmast, ja se murre panni prauat nutma, ja teisi murresema, sest sesinnane Herra olli wägga õiglase mees, kedda keik armastasid. Agga temma isse ei murretsenud ühtegi, sest se mõtte, et ta aulikko asja pärrast waewa näggi, kinnitas temma süddant.

Tõeste, inimesse ello on allatine wahhetus! Murre pelletab rõõmo, ja rõõm murret, ja siis hakkab jälle murre rõõmo wasto — senni kui surm tulleb, ja senna wiib, kuhho murred ja rõmud iggawest paika meile walmistanud on. Sest nenda, kui wiija kaswamisse aial mitmesuggune tuul ja sad-do Ma ülle peab káima, enne kui orrasest seme-üwwa tulleb; nenda peab ka mitmesuggune waew meie ülle káima, enne kui

senna kotsame, kus meie paljat rõõmo kannatame pärrida. Oh inimenne! ärra arwa sepärrast mitte, et Jummal kurja pärrast waewad on lonud. Sest kuida woid sa ärrakaddumatta õnned pärrida, kui sa siin ei olle kannatanud, waewa nähhes, head tehha?

Nüüd mingo jut jälle Willemi pole. Said Willemi kihlamisse ja pulma kárrad mõda láinud, siis numas ta moisast nattu-keste põllo ja heina maad, ehhtas senna honekest, teggi karia-ma, ja ahjo kütte cest head wasto, ja ellas omma kalli naesega seäl, wannematte ja ommaste liggidal.

Kes peäle kakssteiskümmend aastat teine teist ni tuuggewaste ollid asmastanud, ei need jáanud nüüd tõeste mitte pilkjattete naeruks. Sest armastus olli nende süddame waggadust sõlunud, ja selget wiija leidnud, nüüd tasjus ta nende waewad sadda-kortse õnnega ärra. Ja Willem kandis õnsat tunnistust süddames, et ta maast madda-last olli püüdnud, õige inimenne olla.